

— Днесъ врѣмето се развали.

Всичкиѣ отговориха съ поздравъ съ рждѣтъ: —
Да, Господине!

— Но не е твърдѣ студено.

Новъ поздравъ и пакъ: — Да, господине!

Разговора се прѣкъсна и настъпи мълчание: такова е пристѣпването къмъ разглѣждане даже на най-важнитѣ дѣла. Наконецъ мюесарифина потѣгли димъ изъ чибука, тури чибука на края на стола и разгърна писмото, което държеше въ рждѣтъ си.

— Видите ли, Хитю-Оглу, този кучи-синъ отъ Ново-Село, пише на чорбаджиитѣ приказъ отъ името на *комитета*,

Той тревожно изглѣда наоколо си. При думата *комитетъ* всички я повториха съ исплашенъ гласъ и се споглѣдаха плахо, плахо.

— Азъ ходихъ при Ферикъ-Паша; той тутакси испрати двѣ сотни, и прибави: нѣма нищо, бждете спокойни. Сотнитѣ вече тръгнаха, у тѣхъ всичко се върши бързо.

— Слава Богу! Това е добра войска, отзоваха се всички и прибавиха: подъ закрилата на султана и на твоята защита ний не знаемъ страхъ.

Старийтъ мюфтия мърморяше въ себе си: — Нека гяуритѣ избиватъ гяуритѣ за нашата полза, това е по закона.

Влѣзе единъ казашки офицеръ съ донесение, че вече сж взети всички мѣрки за прѣдпазване. Мюфтията първий се обърна къмъ него съ поздравление по турски; макаръ казака и да бѣше Мазуръ, и още слѣпъ Мазуръ и гяуринъ, мюесарифина рече:

— Сѣдни, приятелю; подайте чибукъ и кафе.

Казака се гордѣше и наслаждаваше отъ приемътъ въ меджлиса. Въ врѣме на бѣдствие спомнятъ Бога, и слѣпийтъ Мазуръ стана агънче—най ласкателното название за невѣрнийтъ християнинъ отъ устата на правовѣрнийтъ мюсюлманинъ, защото заедно съ това той си спомня за гергевското агне, хубаво припечено, най-любимото ѣдение на мюсюлманина. Мюфтията може би искаше да изѣде казашкото агне, но поглѣдна на него и се обърна на другата страна: показва